

[Justitsministeren.]

første behandling her i tinget i begyndelsen af december måned.

Ved den lejlighed gav den daværende justitsminister på regeringens vegne tilsagn om at iværksætte en justitsministeriel forberedelse af et lovforslag, der kunne fremsættes i forbindelse med offentlighedslovens revision i folketingsåret 1974-75. Justitsministeren oplyste, at det var tanken, at dette lovforslag foruden bestemmelser om offentlighed og partsoffentlighed skal indeholde bestemmelser om speciel inhabilitet, kontradiktion eller partshøring samt om begrundelse af forvaltningsafgørelser. Ministeren gav endelig udtryk for, at man i denne forbindelse naturligvis også ville overveje, om de yderligere emner, der var fremdraget i forslaget til folketingsbeslutning, og som altså nu fremdrages på ny, burde inddrages i en kommende forvaltningslov. Jeg skal i øvrigt henvise til Folketingstidende 1972-73, forhandlingerne sp. 1663 ff.

Jeg må indrømme, at jeg på denne baggrund er noget overrasket over, at forslagsstillerne har ønsket at genfremsætte forslaget. Har formålet været at fremtvinge en erklæring fra mig, ja, så kunne det jo nok have været klart på anden måde, eventuelt i et samråd med folketingets retsudvalg. På den givne foranledning vil jeg imidlertid gerne redegøre for det lovforberedelsesarbejde, der er i gang.

Der er for det første sket det, at justitsministeriet i februar måned nedsatte et udvalg med den opgave at overveje eventuelle ændringer af offentlighedslovens bestemmelser om offentlighedens og parters adgang til aktindsigt. I kommissoriet for dette udvalg har man fremdraget en række hovedspørgsmål, som forudsættes gjort til genstand for overvejelser i udvalget. Blandt disse skal jeg særlig fremhæve spørgsmålet om en videreførelse af den gældende offentlighedsordning efter svensk mønster, et spørgsmål, som jo var stærkt fremme i debatten i forbindelse med gennemførelsen af den gældende lov, og som vel var den væsentligste begrundelse for, at man dengang indsatte en revisionsklausul. For det andet kan jeg nævne spørgsmålet om, hvorvidt der bør tilvejebringes hjemmel for adgang til aktsindsigt i sager inden for strafferetsplejen, et spørgsmål, der særlig har været fremhævet af folketin-

gets ombudsmand. For det tredje skal udvalget beskæftige sig med de problemer i forbindelse med adgang til aktindsigt i hospitalsjournaler m.v., som folketinget jo tidligere har haft nær inde på livet, nemlig da vi gennemførte loven om den sociale ankestyrelse.

Arbejdet i dette udvalg har indtil videre været prioriteret højere end arbejdet med de øvrige bestanddele af den kommende forvaltningslov, simpelt hen fordi vi har en revisionsklausul i offentlighedsloven. Dette er imidlertid ikke ensbetydende med, at det andet arbejde har ligget stille. Justitsministeriet har således med bistand af de øvrige ministerier og styrelser indsamlet oversigter over de udtrykkelige forskrifter om speciel inhabilitet, der findes i love, bekendtgørelser, cirkulærer, forretningsordener m.v. inden for de forskellige forvaltningsområder. Dette materiale er nu ved at blive bearbejdet og vil indgå i grundlaget for overvejelserne om udarbejdelse af generelle regler om dette spørgsmål.

For så vidt angår spørgsmålet om begrundelse af forvaltningsafgørelser, foreligger der jo allerede et meget fyldigt materiale i begrundelsesudvalgets betænkning, der kan danne grundlag for de videre overvejelser om dette spørgsmål, mens overvejelserne om udformningen af en bestemmelse om partshøring efter en foreløbig vurdering synes at kunne tage deres udgangspunkt i ombudsmandens principielle udtalelser herom i den sag, der er refereret i den netop offentliggjorte beretning for 1972, side 40.

Jeg vil gerne til afslutning slå fast, at det arbejde, som er i gang, vil blive fortsat med henblik på en endelig stillingtagen til, om vi i en særlig lov bør formulere de principper for sagsbehandlingen, som jeg har peget på i det foregående, og som der i øvrigt er bred enighed om. Det er samtidig vigtigt for mig at præcisere, at de bestemmelser, der i givet fald skal gennemføres, må udformes på en sådan måde, at de ikke kommer til at gøre mere skade end gavn. Man må være meget opmærksom på risikoen for, at en lovgivning som den, der her er tale om, kan resultere i mere administration, i større udgifter og yderligere personale. Og sidst, men ikke mindst: vi har her i landet en meget gammel tradition for en formløs sagsbehandling. Den kan naturligvis blive så formløs, at det